

levens. Toen keerde hij tot het tegenwoordige terug, overzag de schare, die ademloos toeluisterde en begon over den Loods, — hoe hij hem met vreezen en beven tot ons gezonden had, omdat hij nog zoo jong was; maar hoe hij vertrouwen in hem was gaan stellen en zich verblijd had over zijn werk, en zich zooveel had voorgesteld van de toekomst. Nu was alles voorbij; maar hij was er van overtuigd, dat zijn jeugdige vriend zijn leven niet tevergeefs had gegeven.

Hij zweeg even en liet zijn oogen dwalen van den een naar den ander, totdat hij die van Gwen ontmoette. Ik was verrast en hij ook, geloof ik, over den glimlach, die haar lippen scheidde, alsof zij zeggen wilde: „Dat weet niemand beter, dan ik.”

„Ja,” vervolgde hij na een kleine pauze, haar glimlach beantwoordende: „Gij allen weet beter dan ik, dat zijn werk niet zal verdwijnen met zijn heengaan, maar voortleven, zoolang gij leeft.”

De glimlach op Gwens gelaat werd, zoo mogelijk, nog blijder.

„En nu moet gij hem zijn loon en zijn rust en zijn heerlijke woning in 't Vaderhuis niet misgunnen.”

Bill schudde een paar maal het hoofd en prevelde binnensmonds: „Neen, niet misgunnen.”

Vervolgens zongen wij:

Alle vleesch is als gras;
Als een bloem van het veld
Zijn de dagen des menschen op aard....

Mevrouw Ashley speelde op het orgel en de Prins leidde het gezang.

Toen wij aan het laatste couplet zouden beginnen,